

REISVERSLAG 2014 FEBRUARI. 02 'EN DAAR DOEN WE NIET AAN MEE...'

Wij struinen de stad af naar onderdelen voor de auto.

Twee keer hebben we het begeerde onderdeel gevonden. Maar....

de eerste keer bleek de prijs te verdubbelen zodra we dicht in de buurt kwamen om het onderdeel op te halen. De tweede keer ging het, zo vermoeden wij, om een gestolen onderdeel, en ook daar doen wij niet aan mee.

We proberen de moed erin te houden maar het kost ons dagen en de irritatie neemt toe. Het afdingen bij de taxichauffeurs gaat ook moeizaam. Ook daar hebben we pech, bij aanhouding door de politie blijkt een chauffeur geen rijbewijs te hebben. Gelukkig mochten wij met de auto naar onze bestemming rijden. En de volgende, u raadt het al, vroeg de dubbele prijs en... daar doen we niet aan mee.

Het is fris en er zijn duidelijk weinig toeristen in de stad, de verkopers vallen me in grote groepen aan. Ieder wil wel wat verkopen of adviseren iets te kopen, ons ergens brengen waar we niet willen zijn, of iets te eten aanbieden wat we niet willen eten.

We/ik ben chagrijnig van het lange lopen zonder resultaat. De dagen glijden onder onze voeten vandaan. Een jongen van een jaar of 16, broek halverwege zijn kont, sigaret in zijn mond en de telefoon op vol volume, loopt me pratend in dat ding bijna omver. Ik struikel en kan me nog net in evenwicht houden. 'Kijk toch waar je loopt...' roep ik geïrriteerd in het Wolof. Dat hoort hij door de schelle muziek uit zijn telefoon natuurlijk niet. Vijf meter voor ons loopt een meisje met hangende schouders te sloffen, ze heeft een zware tas in iedere hand en een zware baby op haar rug.

Het hoofdje van het kindje bengelt bij iedere stap, de beschermende doek is afgegleden en het mutsje dat het kindje moet beschermen tegen de kou en de hitte, is van het hoofdje gevallen.

De jongen aan wie ik me even geleden nog ergerde, neemt een paar stappen extra, gebiedt het meisje even te stoppen.

Hij heeft het mutsje opgeraapt en plant het stevig op het hoofdje. Hij hijst de beschermende doek zodanig dat het hoofdje weer steun heeft. Hij grijnst naar het meisje en loopt zingend verder. Hoe kan ik me zo vergissen??

We zijn in een uit elkaar gevallen taxi gestapt, de echte zijn te duur en onze auto is nog steeds overgeleverd aan de corruptie en daar doen we niet aan mee. Dus geduld, geduld, geduld.

Eenmaal in de 'taxi' staan we binnen 5 minuten in een stinkende file. Mijn hoofd bonkt, mijn voeten gloeien, ik doe mijn slippers uit en leun vermoeid (bekaf) in de halve stoel achterover, als er op mijn arm getikt wordt (er zit geen raam in de taxi).

Direct zie ik dat de jongen doof is en tropische zweren rond zijn mond heeft. Hij duikt half over me heen om duidelijk te maken dat hij honger heeft. Ik maak met een spijtig gezicht een 'op'-gebaar. In principe geven we niets aan bedelaars, omdat het niet helpt. Hij stroopt zijn mouw op en ik kijk in een gapende etterende open wond, een walm van stinkend rottend vlees vult mijn neus. Ik zie een vurig ontstoken arm en gebaar hem dat hij naar het ziekenhuis moet. Ik gebied hem achter in de taxi te stappen en samen naar het ziekenhuis te gaan voor behandeling. Hij schudt zijn hoofd,. Ik denk dat hij het niet begrepen heeft en gebaar nogmaals rustig en duidelijk. Het verkeer kruipt vooruit en met zijn hoofd in de raamopening en zijn arm bijna op mijn schoot loopt hij mee... Hij begrijpt mij wel, gebaart hij, maar hij wil niet. Waarom niet? Ik ga mee en betaal, gebaar ik.

'Nee.' Als de wond geneest verdient hij niet genoeg om zijn vrouw (ook doof) en hun kindje te eten te geven. En weer heb ik mij vergist...

Ik besluit mijn chagrijn opzij te zetten en stap even later opgewekt de taxi uit om de rest van de file te gaan lopen. Een doof meisje probeert mij ontzettend lelijke onverkoopbare armbandjes aan te smeren. Ik koop er te veel en veel te duur, maar het geeft een goed gevoel...

Corruptie???

Nee daar doen we niet aan mee??

P.S.

Morgen kunnen we eindelijk vertrekken na 15 dagen shoppen langs garages voor een belangrijk onderdeel voor onze vriend de auto. Garage 1 kon hem niet repareren, nummer 2 had het onderdeel niet. Nummer 3 had het onderdeel gestolen en nummer 4 verdubbelde de prijs tijdens het installeren van het blok. Nummer 5 wilde de auto inruilen voor een met 4 wiel-drive blok... en ook dat wilden we niet. Nummer 6 zag het zitten en haalde de hele auto uit elkaar. Demba heeft twee volle dagen met zijn hoofd in en onder de auto gezeten, om op alle onderdelen te passen. Het resultaat?

De auto rijdt weer maar....

Het hele vierwiel-drive blok is eruit gehaald en ligt achter in de auto voor als we het nodig hebben!!! Conclusie 15 dagen pech... en dan verder rijden met een geamputeerde auto! Hoe gaat dat straks in de binnenlanden!!???

Corruptie? Daar doen we niet aan mee!

We zullen zien. We vertrekken in ieder geval met frisse moed.
Volg onze reisverslagen en u zult lezen of we wel of niet ons doel bereiken...
Incha Allah

Een beetje verhitte groet uit Afrika,
Woodi Wiljo Oosterom

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

FEBRUARI 2014

IBAN:NL29 RABO 0356 918890